

**Міністерство освіти і науки України
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ НАФТИ І ГАЗУ**

ДЕЦИК Ольга Павлівна

УДК 35.072.3:321.21:327.82(477)

**УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО МЕХАНІЗМУ
КООРДИНАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОЇ
ДИПЛОМАТІЇ В УКРАЇНІ**

25.00.02 – механізми державного управління

АВТОРЕФЕРАТ

дисертації на здобуття наукового ступеня
кандидата наук з державного управління

Івано-Франківськ – 2020

Дисертацією є рукопис.

Робота виконана в Івано-Франківському національному технічному університеті нафти і газу.

Науковий керівник – доктор філософських наук, професор
ДЗВІНЧУК Дмитро Іванович,
Івано-Франківський національний технічний
університет нафти і газу директор Інституту
гуманітарної підготовки та державного
управління.

Офіційні опоненти: доктор наук з державного управління, професор
БЕЗВЕРХНЮК Тетяна Миколаївна,
Одеський регіональний інститут державного
управління Національної академії державного
управління при Президентові України, завідувач
кафедри проектного менеджменту;

доктор наук з державного управління, доцент
КАРПЕНКО Олександр Валентинович,
Національна академія державного управління
при Президентові України, завідувач кафедри
інформаційної політики та цифрових технологій.

Захист відбудеться *29 жовтня 2020 року о 14 годині* на засіданні спеціалізованої вченої ради К 20.052.07 Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу за адресою: 76010, м. Івано-Франківськ, вул. Короля Данила, 13, к. 12-21.

З дисертацією можна ознайомитись у бібліотеці Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу за адресою: 76019, м. Івано-Франківськ, вул. Карпатська, 15.

Автореферат розісланий *28 вересня 2020 року*.

**Учений секретар
спеціалізованої вченої ради**

А.В. Мазак

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми дослідження. Невід'ємною частиною зовнішньополітичної діяльності будь-якої країни світу, що прагне до ствердження себе як повноправного гравця сучасних міжнародних відносин, є активне доповнення й, до певної міри, заміщення традиційних інструментів дипломатичної діяльності новими моделями, які передбачають безпосередню комунікацію із зарубіжними цільовими аудиторіями. Вагома роль цього виміру зовнішньої політики зумовлена тим, що на сьогоднішній день прихильне ставлення зарубіжної громадськості є одним із ключових факторів, які безпосередньо впливають на успішність зовнішньополітичних акцій держави.

У контексті формування єдиного світового інформаційного простору та поглиблення процесів інформаційної та економічної інтеграції держав важливою складовою зовнішньої політики і національної безпеки України є популяризація, створення позитивного іміджу та просування інтересів держави на міжнародній арені. У сучасних глобалізаційних та геополітичних умовах виникає необхідність визначення ефективного механізму інформування світової спільноти про актуальні події, що відбуваються в Україні. Нової моделі комунікаційно-інформаційної підтримки потребує і процес європейської інтеграції, що є стратегічним вектором політики України відповідно до Угоди про асоціацію між Україною та ЄС. Популяризація України у світі є важливим кроком на шляху євроінтеграції та якісним орієнтиром внутрішньої трансформації суспільства, показником фундаментальних демократичних цінностей.

На сьогодні у світовому інформаційному просторі майже відсутня об'єктивна та актуальна інформація про Україну. Наша держава асоціюється у світі з Помаранчевою революцією і Революцією гідності, боротьбою за свободу і територіальну цілісність, але також і з високим рівнем корупції, економічною кризою тощо. У результаті іноземні інвестори, українська діаспора, потенційні туристи отримують відомості про події, що відбуваються в Україні, у неповному обсязі або з викривленим змістом. Наслідком цього є створення негативного іміджу нашої держави, що відповідно позначається на політичній, економічній, туристичній, інвестиційній та інших сферах.

Формування позитивного іміджу України як європейської, демократичної, конкурентоздатної держави визначено Стратегією сталого розвитку «Україна – 2020», є ключовим завданням Програми популяризації України у світі та просування інтересів України у світовому інформаційному просторі. У Доктрині інформаційної безпеки України, одним із пріоритетів державної політики в інформаційній сфері визначено формування позитивного міжнародного іміджу України через розвиток публічної дипломатії.

Головна складність для традиційного представлення публічної дипломатії як інструмента зв'язку уряду з закордонною громадськістю полягає в тому, що публічна дипломатія заснована на об'єднанні держави з ціннісними ресурсами національних суб'єктів суспільства. Це спонукає держави (міністерства закордонних справ) розробляти стратегії координації роботи, щоб залучати національних суб'єктів до формування платформ для просування

образу і цінностей, навколо яких може виникнути синергія в залученні закордонної громадськості.

Аналіз вітчизняних та закордонних наукових джерел, аналітичних доповідей та звітів, у тому числі міжнародних організацій, інформаційні матеріали Міністерства закордонних справ України (2015-2020) свідчать, що на сьогодні відбувається теоретичне переосмислення ролі публічної дипломатії в реалізації стратегічних цілей держави та здійснюється етап їх інституалізації.

Формування життєздатної та ефективно функціонуючої інституціональної системи публічної дипломатії неможливе без урахування зв'язків і відносин між її елементами, впливу результатів їхньої взаємодії на ефективність окремих складових і системи в цілому. Усвідомлення цього факту підкреслює доцільність удосконалення державного механізму координації дій суб'єктів публічної дипломатії.

У вітчизняній та зарубіжній літературі наявна достатня наукова база, що присвячена публічній дипломатії, але здебільшого вона стосується проблем тлумачення, методологічних основ та історії і представлена у працях таких науковців, як: К. Балабанов, С. Белей, І. Гавриленко, Я. Гапонова, С. Гуцал, Є. Макаренко, О. Кучмій, В. Руднева, О. Тищенко-Тишковець, М. Трофименко, Т. Черненко, В. Циватий тощо. Також на сьогодні сформувалося два основних підходи до проблеми формування міжнародного іміджу країни. Представники першого підходу – С. Анхолт, М. Арончик, К. Дінні, О. Семченко, Г. Сзонді, Г. Шевченко та ін. – розглядають національний (державний) брендинг як інструмент для формування репутації країни. Представники другого підходу – С. Гуцал, Я. Меліссен, Дж. Най, Г. Почепцов та ін. – навпаки, вважають, що саме публічна дипломатія є ефективним засобом формування і тиражування позитивного іміджу держави.

Аналіз наукової літератури за темою дослідження засвідчив, що проблематика організації системної координаційної роботи у напрямку забезпечення синхронізації дії стейкхолдерів публічної дипломатії досліджена у наукових працях зарубіжних дослідників: К.Л. Адельман, Дж. Браун, Н. Каллу, Я. Мангейм, Я. Меліссен, Дж. Най, Н. Сноу, Б. Хокін та ін. Зокрема, у наукових дослідженнях Я. Меліссена акцентується увага на особливостях одночасного функціонування двох комунікаційних моделей у сфері публічної дипломатії – ієрархічної та мережевої.

Проблематика управлінських зв'язків і відносин у системі державного управління та забезпечення координаційної взаємодії між її суб'єктами в науковій літературі загалом, і, зокрема у сфері публічної дипломатії, є малодослідженою. Аналіз існуючої літератури з управлінських відносин та пов'язаних з ними категорій координації, зокрема праць В. Дерещ, О. Ключова, О. Коротич, Л. Козлової, Є. Кубка, О. Максимюк., О. Молодцова, Ю. Погостинського, О. Радченка та інших науковців, надав змогу дослідити теоретичні засади здійснення координації в системі управлінських відносин у сфері публічної дипломатії.

Аналіз наукового доробку в даній сфері свідчить, що механізм координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії лише формується і тому багато

організаційно-інституціональних аспектів його функціонування є неврегульованими. Тому дослідження даного питання є актуальним в науковому і в практичному аспектах.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дисертаційне дослідження виконано на кафедрі публічного управління та адміністрування Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу і пов'язано з виконанням комплексного наукового проекту «Трансформація політико-управлінських відносин у державах Центрально-Східної Європи в процесі європейської інтеграції: уроки і досвід для України» (номер державної реєстрації 0111U002998), де автором проаналізовано досвід країн Центрально-Східної Європи в розвитку механізмів координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії; в рамках науково-дослідної роботи «Публічне врядування в Україні в умовах європейської інтеграції» (номер державної реєстрації 0118U005403), в межах якої автором обґрунтовано інституціональні передумови розвитку координаційного механізму публічного управління в сфері публічної дипломатії в Україні.

Дисертаційне дослідження також виконано в рамках науково-дослідної роботи ОРІДУ НАДУ при Президентіві України за темою «Механізми формування системи стратегічних комунікацій в державному управлінні» (номер державної реєстрації 0117U004395), у межах якої автором, як виконавцем здійснено аналіз сучасних підходів до організації діяльності суб'єктів публічної дипломатії, що підтверджується довідкою про участь у НДР.

Мета та завдання дослідження. *Мета* роботи полягає у теоретичному обґрунтуванні організаційно-інституціональних засад координаційної діяльності суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії та розроблені напрямів удосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні.

Для досягнення поставленої мети визначено такі дослідницькі *завдання*:

– узагальнити сучасні наукові підходи до розкриття сутності, змісту, ролі публічної дипломатії в реалізації стратегічних цілей зовнішньополітичної діяльності держави;

– проаналізувати інституціональні передумови та визначити пріоритетні напрями розвитку сфери публічної дипломатії в Україні;

– виявити особливості інституціонального забезпечення координаційної діяльності суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії та довести доцільність удосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії;

– визначити організаційні засади координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні та сутність синхронізації цілей та дій суб'єктів державного управління в державному механізмі координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні;

– обґрунтувати напрями вдосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії та розробити його оновлену структуру;

– адаптувати технологію стратегічного проектування для забезпечення дієвості державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні.

Об'єкт дослідження – координаційна діяльність суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії в Україні.

Предмет дослідження – державний механізм координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні.

Методи дослідження. Теоретичну та методологічну основу дисертаційної роботи становлять фундаментальні положення теорії публічного управління та політики, соціальної комунікації, комунікаційного та стратегічного менеджменту, стратегічних комунікацій, публічної, культурної та цифрової дипломатії, пропаганди та соціального проектування; наукові праці вітчизняних і зарубіжних науковців із теорії інституціоналізації управлінських відносин і зв'язків, теоретико-методологічних основ механізму прийняття управлінських рішень, удосконалення координаційної діяльності, методології організації координації діяльності суб'єктів державного управління.

Для досягнення поставленої мети було використано загальнонаукові та спеціальні методи дослідження, зокрема абстрагування, узагальнення, аналіз і синтез, індукція й дедукція, системний аналіз. За допомогою аналітичного методу здійснено відбір наукової інформації за темою дисертації; компаративний та логіко-семантичний методи використано під час дослідження понятійного апарату; за допомогою структурно-функціонального аналізу та декомпозиції обґрунтовано механізми координації та синхронізації діяльності; для вирішення окремих наукових завдань доцільним було використання методів теоретичного моделювання. Емпіричною основою дослідження є нормативно-правові акти, що регламентують відносини у сфері публічної дипломатії, статистичні матеріали, особисті спостереження автора.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в обґрунтуванні концептуальних положень і розробленні конкретних пропозицій з удосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні, що сприятиме організації ефективного просування інтересів України в світовому інформаційному просторі та системному досягненню пріоритетних завдань зовнішньополітичної стратегії держави щодо зміцнення позитивного іміджу України на міжнародній арені через підвищення ефективності координаційної діяльності суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії. У результаті проведеного дослідження отримано нові наукові й практичні результати, зокрема:

уперше:

– доведено, що інституціональне забезпечення координаційної діяльності суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії потребує оновлення діючого державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії за функціональним призначенням та формою організації координації. Це знайшло відображення в організаційному удосконаленні процесу прийняття координаційних рішень суб'єктами публічної дипломатії, розробленні оновленої структури державного механізму координації

суб'єктів публічної дипломатії та адаптації технології стратегічного проектування для забезпечення синхронізації дій суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії.

удосконалено:

– понятійний апарат науки державного управління в аспекті досліджуваної проблеми, уточнено і представлено авторське визначення поняття «державний механізм координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії», яке на відміну від існуючих підходів розглядається як спеціальний режим, доведений до детальних процедур і закріплений в нормативних актах як регламент координаційної діяльності суб'єктів державного управління в сфері публічної дипломатії зі створення такого набору зв'язків між суб'єктами прийняття управлінських рішень та суб'єктами їх реалізації, який забезпечить узгодження спільної позиції та порозуміння в питаннях, які обговорюються та приймаються різними за інституціональною природою суб'єктами публічної дипломатії. Визначено та охарактеризовано базові поняття, які, за результатами дослідження, набули нових дефініційних ознак: «координація», «синхронізація», «стратегічне проектування»;

– методологічний підхід до організації синхронізації цілей та дій суб'єктів публічної дипломатії, основою якого, на відміну від існуючих підходів, є концепція життєвого циклу комунікаційного процесу, що дозволяє привести у взаємну відповідність цілі й дії різних суб'єктів публічної дипломатії у просторі та часі саме за фазами життєвого циклу;

– організацію процесу прийняття координаційних рішень суб'єктами публічної дипломатії, що відрізняється побудовою процесної моделі, яка дозволяє встановити відповідність системи управління до структури процесів прийняття координаційного рішення та організувати оптимальну схему взаємозв'язку між об'єктами координації;

– стратегічне проектування як управлінську технологію, що відрізняється розробленою процедурою етапного забезпечення синхронізації цілей та координації дій суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії;

набули подальшого розвитку:

– підхід до розуміння координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії як сукупності взаємопов'язаних організаційних форм управлінських відносин: управлінські відносини між суб'єктами державного управління в сфері публічної дипломатії, засновані на субординаційних та координаційних відносинах; координаційна взаємодія між суб'єктами формулювання цільових орієнтацій розвитку сфери публічної дипломатії, заснована переважно на горизонтальних відносинах для розроблення й впровадження державної політики розвитку публічної дипломатії; мережевий зв'язок між суб'єктами прийняття координаційних рішень, заснований на партнерських відносинах з метою спільної участі у заходах, проектах / програмах;

– інституціональні засади створення Координаційної ради як консультативно-дорадчого органу, що виконує функції загальної координації дій суб'єктів публічної дипломатії через формування набору оптимальних зв'язків і

встановлення певного режиму взаємодії суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії через єдиний центр координації.

Практичне значення одержаних результатів. Основні концептуальні положення, висновки та рекомендації дисертаційної роботи мають практичне спрямування та можуть бути враховані для посилення інституціональної здатності суб'єктів публічної дипломатії в Україні.

Висновки та рекомендації наукового дослідження використані:

– Управлінням комунікацій та інформаційної політики Одеської обласної державної адміністрації щодо використання матеріалів дисертаційного дослідження у процесі розробки Регіональної цільової програми сприяння розвитку громадянського суспільства в Одеській області на 2017-2020 роки та Плану заходів щодо реалізації Концепції вдосконалення інформування громадськості з питань Євроатлантичної інтеграції України на 2018 рік (довідка від 29.12.2018 № 06-22/1062);

– Управлінням міжнародного співробітництва, євроінтеграції, туризму та інвестицій Івано-Франківської обласної державної адміністрації щодо використання матеріалів дисертаційного дослідження в процесі розробки комплексної цільової програми розвитку туризму в області на 2016-2020 роки та комунікаційного забезпечення проведення конкурсу проектів з розвитку туризму в Івано-Франківській області (довідка від 26.05.2020 № 290/04/42/2-20);

– Івано-Франківською обласною радою щодо впровадження у діяльність результатів дисертаційного дослідження під час розробки регіональної цільової програми сприяння розвитку громадянського суспільства в Івано-Франківській області на 2016-2020 роки, Положення про порядок проведення конкурсу з визначення проектів (програм), розроблених інститутами громадянського суспільства (довідка від 23.06.2020 № 11-114/644р/194).

Особистий внесок здобувача. Дисертаційна робота є самостійно виконаною науковою працею, в якій основні науково-теоретичні положення, авторські розробки, висновки та рекомендації, зокрема ті, що становлять наукову новизну, отримано та сформульовано автором самостійно і відповідно розкрито у списку наукових публікацій.

Апробація результатів дисертації. Основні наукові положення дисертаційного дослідження були апробовані на таких науково-комунікативних заходах: «Реформування публічного управління та адміністрування: теорія, практика, міжнародний досвід» (Одеса, 2017; 2018); «Культурна дипломатія: стратегія, моделі, напрями» (Київ, 2017); «Державне і муніципальне управління: теорія, методологія, практика» (Запоріжжя, 2018; 2019); «Публічне управління в Україні: стан, виклики та перспективи розвитку» (Київ, 2018); «Публічне управління: традиції, інновації, глобальні тренди» (Одеса, 2019); «Публічне управління XXI століття: портал можливостей» (Харків, 2020).

Публікації. Основні результати дисертаційного дослідження опубліковано у 14 наукових працях, тому числі 5 – у наукових фахових виданнях України та 1 у зарубіжному виданні, 8 публікацій у збірниках матеріалів науково-комунікативних заходів.

Структура та обсяг роботи. Дисертація складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел і додатків. Повний обсяг дисертації становить 200 сторінок, обсяг основного тексту – 156 сторінок, у тексті містяться 8 рисунків та 2 таблиці. Під час написання дисертації використано 236 джерел, з яких 41 іноземними мовами.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ

У **вступі** обґрунтовується актуальність теми дисертації, визначається мета, основні завдання, об'єкт та предмет, методологічні основи дослідження, зв'язок роботи з науковими програмами, планами, вказуються положення, що складають наукову новизну, наукове та практичне значення дисертаційної роботи, наводяться відомості щодо апробації та публікації результатів дослідження, вказується структура та обсяг роботи.

У **першому розділі** – *«Концептуальні засади та напрями розвитку сфери публічної дипломатії в Україні»* – узагальнено сучасні наукові підходи до розкриття сутності, змісту, ролі публічної дипломатії в реалізації стратегічних цілей зовнішньополітичної діяльності держави; проаналізовано інституціональні передумови та визначено пріоритетні напрями розвитку сфери публічної дипломатії в Україні.

Аналіз наукових підходів до розкриття сутності та змісту публічної дипломатії як складової стратегічних комунікацій у публічному управлінні дозволив визначити наступне: публічна дипломатія та стратегічні комунікації є ефективними інструментами просування своїх інтересів провідними міжнародними акторами; публічна дипломатія є одним із компонентів стратегічних комунікацій – більшість дослідників та експертів розглядають публічну дипломатію в якості складової стратегічних комунікацій; в Україні до 2015 р. у науковому та експертному дискурсі було фактично відсутнє концептуальне наповнення публічної дипломатії. На сьогодні відбувається теоретичне переосмислення ролі публічної дипломатії в реалізації стратегічних цілей держави та відбувається поступовий процес її інституціоналізації.

Ефективність реалізації цілей публічної дипломатії безпосередньо залежить від наявності організаційно-оформленої системи інституцій та інститутів, які структурують взаємовідносини суб'єктів. Узгодженість інтересів і дій численних державних і неурядових суб'єктів публічної дипломатії є основним чинником досягнення цілей, що забезпечується через ефективну координацію їх діяльності.

Координаційний механізм державного управління розвитком сфери публічної дипломатії – це сукупність дій та інструментів, що дозволяють координувати взаємовідносини суб'єктів публічної дипломатії та комплексно управляти ними для досягнення загальної стратегічної мети, направленої на зміцнення національної ідентичності, просування системи демократичних цінностей, формування міжнародного іміджу держави. Практичним результатом

функціонування координаційного механізму державного управління розвитком сфери публічної дипломатії є узгоджена діяльність різних суб'єктів. Така узгодженість досягається шляхом організації і діяльності спеціально утвореного державного органу, який направляє, координує та контролює виконання повноважень суб'єктами публічного управління в сфері публічної дипломатії. Проте на сьогодні, функції координації у сфері публічної дипломатії, відповідно до напрямів її реалізації та компетенцій відповідальних органів влади, покладено на: Управління публічної дипломатії Директорату публічної дипломатії МЗС, Раду національної безпеки та оборони, сектор зі стратегічних комунікацій Міністерства культури та інформаційної політики, ДУ «Український інститут», Міжвідомчу комісією з питань популяризації України у світі при КМУ, Громадську раду при МЗС України.

У процесі реалізації цілей і завдань публічної дипломатії задіяна значна кількість різних за інституціональною природою суб'єктів: органи державної влади та місцевого самоврядування, державні установи і підприємства, активні і впливові неурядові організації, що потребує створення державою інституціональних умов, призначених регламентувати «правила гри». Вирішення поставленого завдання потребує удосконалення діючого державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії. За функціональним підходом, оновлений державний механізм координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії – це спеціальний режим, доведений до детальних процедур і закріплений в нормативних актах як регламент координаційної діяльності суб'єктів державного управління в сфері публічної дипломатії зі створення такого набору зв'язків між суб'єктами прийняття управлінських рішень та суб'єктами їх реалізації, який забезпечить узгодження спільної позиції та порозуміння в питаннях, які обговорюються та приймаються різними за інституціональною природою суб'єктами публічної дипломатії. Проведення режимних заходів повинно здійснюватися спеціальним інститутом через систему функцій.

Формування життєздатної та ефективно функціонуючої системи публічної дипломатії неможливе без урахування зв'язків і відносин між її елементами, впливу результатів їхньої взаємодії на ефективність окремих складових і системи в цілому, що обумовлює доцільність дослідження організаційних засад координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії.

У **другому розділі** – *«Організаційні засади координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні»* – виявлено особливості інституціонального забезпечення координаційної діяльності суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії та доведено доцільність удосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії; визначено організаційні засади координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні та сутність синхронізації цілей та дій суб'єктів державного управління в державному механізмі координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні.

Дослідження організаційних засад координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії показало, що налагодження взаємодії та узгодженості дій

між суб'єктами публічної дипломатії досягається шляхом застосування механізмів вертикальної та горизонтальної координації.

Механізми вертикальної координації мають чітко визначене законодавче підґрунтя і реалізуються згідно з компетенцією відповідних суб'єктів управління. Зокрема, Указом Президента України № 47/2017 введено в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про доктрину інформаційної безпеки України», відповідно до якого: Рада національної безпеки і оборони України має здійснювати координацію діяльності органів виконавчої влади щодо забезпечення національної безпеки в інформаційній сфері; Кабінет Міністрів України забезпечуватиме здійснення інформаційної політики держави, фінансування програм, пов'язаних з інформаційною безпекою, спрямовуватиме і координуватиме роботу міністерств, інших органів виконавчої влади у цій сфері; Міністерство культури та інформаційної політики України забезпечуватиме координацію діяльності центральних та місцевих органів виконавчої влади у сфері забезпечення інформаційного суверенітету України; Міністерство закордонних справ України – координацію інформаційної діяльності державних органів у зовнішньополітичній сфері.

Для забезпечення дієвості механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії найважливішим завданням є визначення координатора. Постановою КМУ від 7 червня 2017 року № 467 була утворена Міжвідомча комісія з питань популяризації України у світі, як тимчасовий консультативно-дорадчий орган при КМУ, основним завданням якої є сприяння забезпеченню координації дій центральних і місцевих органів виконавчої влади під час реалізації Концепції популяризації України у світі та просування інтересів України у світовому інформаційному просторі.

Аналіз сучасного стану вертикальної координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії виявив відсутність будь якого регламентування цього процесу. Зокрема, не зважаючи на те, що в Доктрині інформаційної безпеки України чітко наголошено на вертикальній координації діяльності центральних та місцевих органів влади, в жодному програмному документі – ні в Плані заходів з реалізації Концепції популяризації України у світі, ні в Плані пріоритетних дій Уряду (п. 10 – Формування та реалізація державної політики у сфері інформаційної безпеки та розбудова системи державних стратегічних комунікацій, п. 11 – Просування інтересів України у світі) не зазначено, як саме питання реалізації завдань публічної дипломатії координуються та реалізуються органами виконавчої влади.

Механізми горизонтальної координації дій суб'єктів публічної дипломатії є достатньо складними, що обумовлено спроможністю суб'єктів формулювати і реалізувати власні цілі, лобіювати усвідомлені інтереси і потреби через цілеспрямовану активність. Ураховуючи складність організації координаційної взаємодії численних державних і неурядових суб'єктів публічної дипломатії автором обґрунтовано доцільність удосконалення механізму координації їх взаємодії через вирішення питання синхронізації цілей та дій центральних органів виконавчої влади, державних установ та відповідних інституцій,

інститутів громадянського суспільства, що мають повноваження в управлінні та організації сфери публічної дипломатії.

В аспекті публічної дипломатії, синхронізація – це конкретний управлінський механізм з упорядкування взаємозалежних процесів і дій в рамках встановлених регламентів з чітко визначеним порядком їх взаємодії. Синхронізація дій – це чітке усвідомлення суб'єктами публічної дипломатії «що, де і коли» потрібно робити на певній фазі реалізації завдань. За таким підходом, методологічним підґрунтям синхронізації цілей і дій суб'єктів публічної дипломатії має стати концепція життєвого циклу, враховуючи той факт, що за природою, публічна дипломатія є комунікаційним процесом. Тому, саме за фазами життєвого циклу й можна привести у взаємну відповідність цілі й дії різних суб'єктів публічної дипломатії у просторі та часі.

Невід'ємними компонентами синхронізації, як виду управлінської діяльності, є методи, важелі, інструменти, нормативно-правове та інформаційне забезпечення суб'єкт-суб'єктної та суб'єкт-об'єктної взаємодії в сфері публічної дипломатії, що обумовлює правомірність дослідження синхронізації як конкретного управлінського механізму з цільовою функцією координації.

Організація ефективної координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії потребує удосконалення діючого державного механізму, що забезпечить узгодження спільної позиції та порозуміння в питаннях, які обговорюються та приймаються головними інституціями в цій сфері через регламентацію їх взаємодії.

У **третьому розділі** – *«Напрями вдосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні»* – обґрунтовано напрями вдосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії та розроблено його оновлену структуру; адаптовано технологію стратегічного проектування для забезпечення дієвості державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні.

Сутність вдосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії полягає в переході від координації, як функції управління, за якою – одна сторона організовує відносини, а інша – лише виконує умови відносин, до координації, як форми організації взаємодії, за якою усі сторони (учасники) зобов'язані організовувати взаємозв'язок, бо небажання одного з учасників припиняє існування відносин.

Для організації оптимальної схеми взаємодії суб'єктів публічної дипломатії запропоновано створення Координаційної ради з питань реалізації політики публічної дипломатії в Україні, з покладанням на неї завдань щодо планування, проектування та координації заходів з реалізації програм і проектів популяризації України у світі та просування інтересів України у світовому інформаційному просторі. Серед основних завдань Ради – координація взаємодії та залучення зацікавлених сторін при реалізації завдань розвитку публічної дипломатії за трьома основними програмними напрямами: 1) інтеграція процесу прийняття управлінських рішень; 2) розроблення та виконання середньострокових планів дій з подальшого розвитку системи публічної

дипломатії; 3) формування організаційно-економічного механізму проектного управління розвитком публічної дипломатії.

Вдосконалення механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії у відповідності до конкретної системи управління розкрито через розроблену схему процесу прийняття координаційних рішень. На вході в процес знаходяться цілі, інтереси, ресурси та функціональні завдання суб'єктів, які приймають координаційне рішення і одночасно є об'єктами координації їх дій з боку координатора. Координатор формує інформаційні потоки та регламентує (обмежує) поведінку об'єктів координації. В середині процесу знаходиться цикл узгодження спільної позиції та порозуміння в питаннях, які обговорюються та приймаються. Цикл складається з чотирьох етапів: 1) формування інформаційних потоків; 2) цілепокладання; 3) погодження цільових орієнтацій учасників за способом (способами) комунікації, визначеним координатором; 4) ухвалення певного виду координаційного рішення. На виході з процесу – нова інформація, що сполучає і зв'язує цільові орієнтації учасників процесу. Застосування процесного підходу дозволяє встановити відповідність системи управління до структури процесів прийняття координаційного рішення та організувати оптимальну схему взаємозв'язку між об'єктами координації.

Для розроблення оновленої структури державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії здійснено структурування – розподілено систему координації на ієрархічні підсистеми та компоненти та встановлено між ними зв'язки та відносини, які відображають функціональне призначення механізму (рис. 1).

За таким підходом, координація – сукупність взаємопов'язаних організаційних форм управлінських відносин: управлінські відносини між основними державними інституціями у сфері публічної дипломатії (РНБО, МЗС, МПІ), засновані на співпраці і комунікаціях для виконання безпосередніх службових обов'язків та конкретних дій (субординаційні та координаційні відносини); координаційна взаємодія між суб'єктами формулювання цільових орієнтацій розвитку сфери публічної дипломатії (органи державної влади, державні установи, інститути громадянського суспільства), заснована переважно на горизонтальних відносинах для розроблення і впровадження державної політики розвитку публічної дипломатії; мережевий зв'язок між суб'єктами прийняття координаційних рішень, заснований на партнерських відносинах з метою спільної участі у проектах / програмах.

Дієвість державного механізму координації забезпечується специфічною сукупністю інструментів комунікації та регламентування, направлених на спільну реалізацію конкретних завдань. Координація всієї системи взаємовідносин здійснюється координаційною радою через механізм узгодження спільної позиції та порозуміння в питаннях, які обговорюються та приймаються головними інституціями в цій сфері, який і забезпечує взаємодію всіх підсистем.

Для забезпечення ефективної координації діяльності суб'єктів, що реалізують проекти і програми з популяризації України у світі та просуванні інтересів України у світовому інформаційному просторі розроблено процедуру

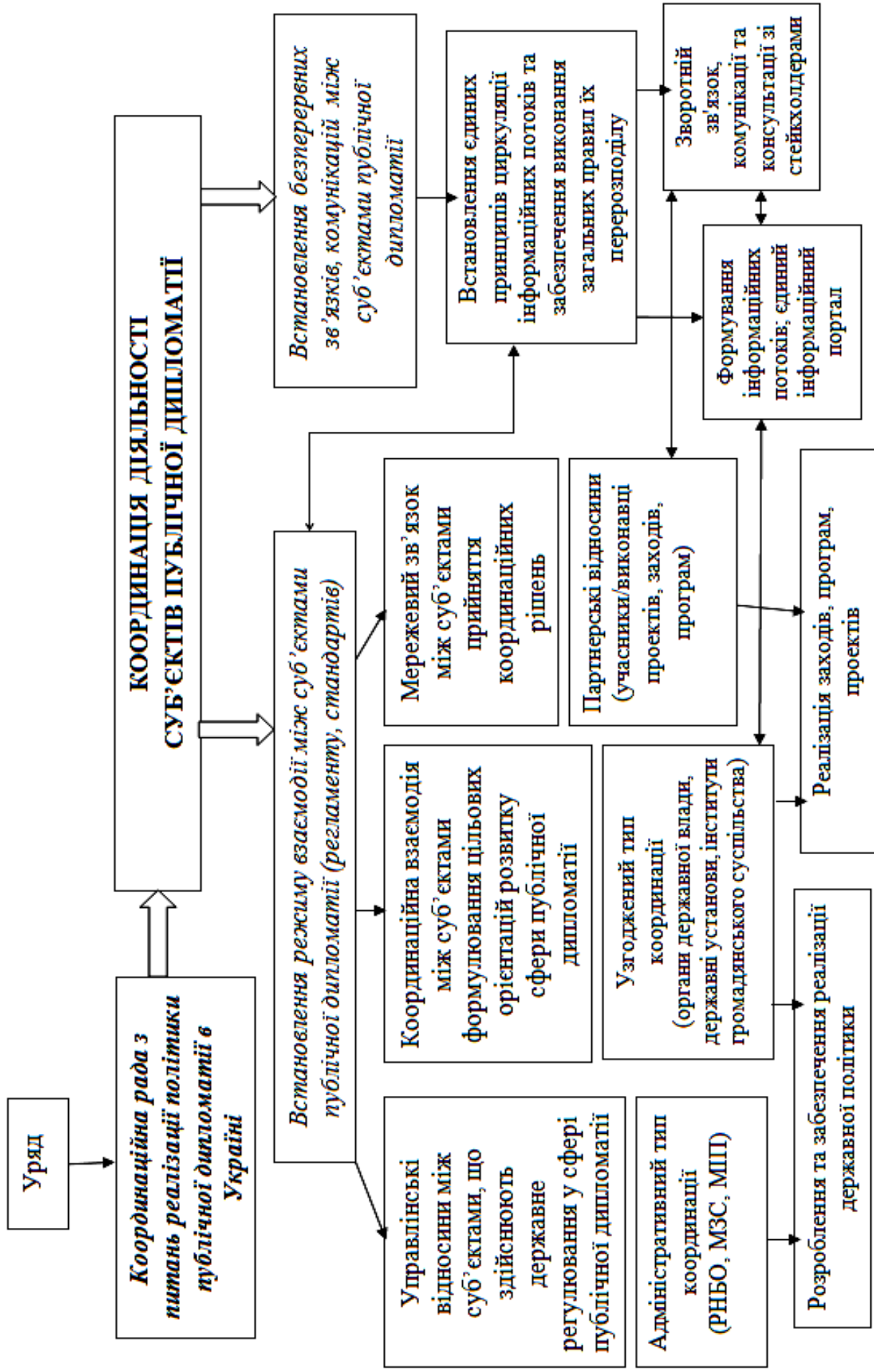

Рис. 1 – Організаційна підсистема та компоненти державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії

стратегічного проектування з метою обґрунтування сукупності інструментів / засобів, що допомагають розв'язати поставлені завдання і проблеми, досягти визначеної мети. Ці засоби фіксуються у двох формах: як система параметрів проектованого об'єкта та їхніх кількісних показників; як сукупність конкретних заходів, що забезпечують реалізацію проектованих показників та якісних характеристик майбутнього об'єкта.

ВИСНОВКИ

У дисертаційній роботі наведено теоретичне узагальнення та нове вирішення важливого наукового завдання, що полягає у теоретичному обґрунтуванні організаційно-інституціональних засад координаційної діяльності суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії та розробці на цій основі напрямів удосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні. Результати дослідження дозволяють сформулювати наступні висновки.

1. Узагальнення сучасних наукових підходів до розкриття сутності, змісту, ролі публічної дипломатії в реалізації стратегічних цілей зовнішньополітичної діяльності держави засвідчило, що за декілька років нова публічна дипломатія пройшла шлях від переважно нормативної концепції до реальної політичної практики, що застосовується в державах з найбільш розвиненою системою публічної дипломатії. Сучасний теоретичний доробок розкриває наступні концептуальні сутності: публічна дипломатія та стратегічні комунікації на сьогодні є одними з найбільш ефективних інструментів просування своїх інтересів провідними міжнародними акторами; публічна дипломатія є одним із компонентів стратегічних комунікацій – більшість дослідників та експертів розглядають публічну дипломатію в якості складової стратегічних комунікацій; що стосується України, то до 2015 р. у науковому та експертному дискурсі було фактично відсутнє концептуальне наповнення публічної дипломатії. На сьогодні відбувається теоретичне переосмислення ролі публічної дипломатії в реалізації стратегічних цілей держави та здійснюється етап їх інституалізації.

Аналіз змісту концептуальних і програмних документів засвідчив, що публічна дипломатія – це не стільки різновид комунікативно-інформаційної дії з просування національних інтересів на міжнародній арені, скільки скоординовані комунікативні засоби впливу на громадську думку зарубіжних країн з метою просування позитивного міжнародного іміджу України.

2. На основі дослідження інституціональних передумов розвитку публічної дипломатії в Україні визначено й обґрунтовано два пріоритетні напрями: розроблення та реалізація довгострокової іміджевої стратегії держави за принципами проактивного управління; організація координаційної взаємодії численних державних і неурядових суб'єктів публічної дипломатії. Здійснено теоретичне обґрунтування концептуальних положень системного забезпечення

запропонованих напрямів за сучасних умов розвитку публічної дипломатії та доведено, що невід'ємною складовою публічної дипломатії повинна бути синергія державного й громадського секторів і розроблення механізму координації їх взаємодії. Для вирішення завдань забезпечення ефективності функціонування системи публічної дипломатії суб'єкти державного управління повинні ефективно взаємодіяти в установленому порядку з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, установами і підприємствами, громадянами, міжнародними організаціями.

3. Встановлено, що особливістю інституціонального забезпечення координаційної діяльності суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії є необхідність її регламентування. Адже, у процесі реалізації цілей і завдань публічної дипломатії задіяна значна кількість різних за інституціональною природою суб'єктів: органи державної влади та місцевого самоврядування, державні установи і підприємства, активні і впливові неурядові організації, що потребує створення державою інституціональних умов, призначених регламентувати «правила гри» через удосконалення діючого державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії як за функціональним призначенням, так і за формою організації координації.

4. Організація координаційної діяльності суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії в Україні здійснюється через механізми вертикальної та горизонтальної координації. Цільовою функцією механізмів вертикальної координації є прямий контроль, перерозподіл ресурсів та стандартизація діяльності, горизонтальної – формування узгоджених рішень. Аналіз координаційної діяльності у сфері публічної дипломатії виявив складність організаційної структури взаємодії. Існування координаційних управлінських відносин не тільки між непідпорядкованими органами влади, а й між підпорядкованими, є підтвердженням багатоманітності форм і методів державного управління, що надає можливість підпорядкованим органам виконавчої влади бути повною мірою самостійними у здійсненні управлінської діяльності, погоджуючи її з координаційним органом. При взаємодії обидві сторони зобов'язані організовувати відносини, бо небажання одного з учасників припиняє існування відносин.

Ураховуючи складність організації координаційної взаємодії численних державних і неурядових суб'єктів публічної дипломатії автором обґрунтовано доцільність удосконалення механізму координації їх взаємодії через вирішення питання синхронізації цілей і дій центральних органів виконавчої влади, державних установ та відповідних інституцій, інститутів громадянського суспільства, що мають повноваження в управлінні та організації сфери публічної дипломатії. В аспекті публічної дипломатії, синхронізація – це конкретний управлінський механізм з упорядкування взаємозалежних процесів і дій в рамках встановлених регламентів з чітко визначеним порядком їх взаємодії.

5. Обґрунтовано, що вдосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії має відбуватися у відповідності як до конкретної задачі координації – організація оптимальної схеми взаємодії, так і до конкретної системи управління – процес прийняття координаційних рішень.

Для організації оптимальної схеми взаємодії суб'єктів публічної дипломатії обґрунтовано інституціональні засади створення Координаційної ради з питань реалізації політики публічної дипломатії в Україні як консультативно-дорадчого органу, що виконує функції загальної координації дій суб'єктів публічної дипломатії через формування набору оптимальних зв'язків і встановлення певного режиму взаємодії суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії через єдиний центр координації.

Для приведення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії у відповідність до конкретної системи управління розроблено схему процесу прийняття координаційних рішень суб'єктами публічної дипломатії. Безпосередня координація відбувається всередині процесу прийняття координаційних рішень відповідно до законодавчо встановленої процедури на основі комбінування адекватних способів комунікації з використанням доступних інструментів. Основою безпосередньої комунікації є єдиний інформаційний портал, відкритість і доступність інформації. Результатом ефективної координації діяльності є нова інформація, що сполучає і зв'язує цільові орієнтації учасників процесу. Ця інформація опрацьовується Координаційною радою, і стає основою нових інформаційних потоків.

Розроблено оновлену структуру державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії, за якої він має подвійну природу: за функціональним призначенням – забезпечує певну залежність дій одних суб'єктів від інших в межах організованої системи комунікаційних потоків; як форма організації управління – створює особливу організаційну підсистему координації для досягнення спільної мети суб'єктами публічної дипломатії.

6. Адаптовано технологію стратегічного проектування для забезпечення дієвості державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні. Розроблено процедуру стратегічного проектування розвитку публічної дипломатії в Україні, основний зміст якої полягає в обґрунтуванні сукупності інструментів / засобів, що допомагають розв'язати поставлені завдання і проблеми, досягти визначеної мети шляхом синхронізації цілей та координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії на кожному етапі реалізації комунікаційних програм і проектів з популяризації України у світі та просуванні інтересів України у світовому інформаційному просторі.

Практична реалізація запропонованих напрямів удосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії – запровадження процесного підходу до прийняття координаційних рішень; створення особливої організаційної підсистеми координації діяльності та розроблення регламенту взаємодії; стратегічне проектування конкретних кроків, які мають здійснити суб'єкти державного управління розвитком публічної дипломатії, сприятиме вдосконаленню координації їх спільної діяльності задля ефективного досягнення цілей публічної дипломатії.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації

1. Detsyk O. Public Diplomacy Stakeholders as Strategic Communications Subjects. *The World of Politics, Society, Geography : Scientific journal of Pomeranian University in Slupsk*. 2016. Year I. Issue 1. P. 25–35.
2. Децик О.П. Концептуальні засади та пріоритетні напрями розвитку сфери публічної дипломатії в Україні. *Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. праць*. Одеса : ОРІДУ НАДУ. 2017. № 4 (72). С. 32–38.
3. Децик О.П. Організація координаційної взаємодії суб'єктів публічної дипломатії в Україні. *Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування*. 2018. № 2. URL : http://el-zbirn-du.at.ua/2018_2/14.pdf.
4. Децик О.П. Державний механізм координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія : Державне управління*. 2019. Том 30 (69). № 3. С. 59–66.
5. Децик О.П. Стратегічне проектування розвитку сфери публічної дипломатії в Україні. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія : Державне управління*. 2020. Том 31 (70). № 2. С. 66–73.
6. Децик О.П. Інституціональна взаємодія як специфічна особливість сфери публічної дипломатії. *Право та державне управління*. 2020. № 1. С. 98–106.

Праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації

7. Децик О.П. Передумови інституціалізації публічної дипломатії в Україні. *Реформування публічного управління та адміністрування: теорія, практика, міжнародний досвід* : матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф. за міжнар. участю. 27 жов. 2017 р. ; тези доп. Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2017. С. 104–105.
8. Децик О.П. Національна мережа інтеркультурних міст як інституція публічної дипломатії. *«Культурна дипломатія: стратегія, моделі, напрями»* : міжнародна науково-практична конференція. Національний педагогічний університет ім. Драгоманова, кафедра культурології, 24 листопада 2017 р. *Культурологічний альманах : Випуск 5. Культурна дипломатія: стратегія, моделі, напрями*. Вінниця : ТОВ Нілан-ЛТД, 2017. С. 27–29.
9. Децик О.П. Сутність процесу синхронізації цілей та дій інституційно-різних суб'єктів публічної дипломатії. *Реформування публічного управління: теорія, практика, міжнародний досвід* : матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф. за міжнар. участю. 26 жов. 2018 р. Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2018. С. 345–346.
10. Децик О.П. Пріоритетні напрями розвитку сфери публічної дипломатії в Україні. *«Державне і муніципальне управління: теорія, методологія, практика»* : матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф., 2-3 березня 2018 р. Запоріжжя : Класич. приват. ун-т, 2018. С. 127–130.
11. Децик О.П. Формування позитивного міжнародного іміджу держави в аспекті розвитку сфери публічної дипломатії в Україні. *Публічне управління в*

Україні: стан, виклики та перспективи розвитку : матеріали щоріч. Всеукр. наук.-практ. конф. за міжнар. участю, присвяч. 100-річчю держ. служби в Україні, 25 травня 2018 р. У 5-ти тт. Т. 1. С. 40–41.

12. Децик О.П. Місце і роль стратегічного проектування в розвитку вітчизняної сфери публічної дипломатії. *Державне і муніципальне управління: теорія, методологія, практика* : матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Запоріжжя, 1-2 березня 2019 р. Запоріжжя : Класичний приватний університет, 2019. С. 63–66.

13. Децик О.П. Концептуальна схема організації механізму координації дій у сфері публічної дипломатії. *Публічне управління: традиції, інновації, глобальні тренди* : матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф. за міжнар. участю. 11 жов. 2019 р. ; тези доп. Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2019. С. 207–208.

14. Децик О.П. Механізм координації дій суб'єктів публічної дипломатії: процедурний аспект. *Публічне управління XXI століття: портал можливостей* : зб. тез XX Міжнар. наук. конгресу, м. Харків, 23 квітня 2020 р. Харків : ХарРІДУ НАДУ «Магістр», 2020. С. 250–252.

АНОТАЦІЇ

Децик О.П. Удосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні. – На правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата наук з державного управління за спеціальністю 25.00.02 – механізми державного управління. – Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу. – Івано-Франківськ, 2020.

Дисертаційна робота присвячена теоретичному обґрунтуванню організаційно-інституціональних засад координаційної діяльності суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії та розробленню напрямів удосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні.

Узагальнено сучасні наукові підходи до розкриття сутності, змісту, ролі публічної дипломатії в реалізації стратегічних цілей зовнішньополітичної діяльності держави, проаналізовано інституціональні передумови та визначено пріоритетні напрями розвитку сфери публічної дипломатії в Україні. Виявлено особливості інституціонального забезпечення координаційної діяльності суб'єктів державного управління розвитком сфери публічної дипломатії та доведено доцільність удосконалення державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії.

Визначено організаційні засади координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні та сутність синхронізації цілей і дій суб'єктів державного управління в державному механізмі координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні. Обґрунтовано напрями вдосконалення державного

механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії та розроблено його оновлену структуру. Адаптовано технологію стратегічного проектування для забезпечення дієвості державного механізму координації діяльності суб'єктів публічної дипломатії в Україні.

Ключові слова: координація, координаційна діяльність, державний механізм координації, публічна дипломатія, суб'єкти публічної дипломатії, синхронізація, стратегічне проектування, координаційна рада, координаційне рішення, регламент взаємодії.

Detsyk O.P. Improving the state mechanism for coordinating the activities of public diplomacy subjects in Ukraine. – Manuscript.

Thesis for a Candidate Degree in Public Administration, specialty 25.00.02 – Mechanisms of Public Administration. – Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas. – Ivano-Frankivsk, 2020.

The dissertation is devoted to the theoretical substantiation of organizational and institutional bases of coordinating activities of subjects of the state management of development of public diplomacy sphere and elaboration of directions of perfection of the state mechanism for coordinating the activities of public diplomacy subjects in Ukraine.

It is proved that the institutional provision of coordination activities of public administration subjects of development of public diplomacy sphere requires updating the existing state mechanism for coordinating the activities of public diplomacy subjects by functional purpose and form of coordination. This is reflected in the organization improvement of the process of making coordination decisions by public diplomacy subjects, development an updated structure of the state mechanism for coordination of public diplomacy subjects and adaptation of strategic design technology to ensure synchronization of actions of public administration subjects in public diplomacy sphere development.

The author's definition of the term “state mechanism coordinating the activities of public diplomacy subjects” is clarified and presented, which in contrast to existing approaches is considered as a special regime, brought to detailed procedures and enshrined in regulations as a regulation of coordinating activities of public administration subjects in the field of public diplomacy to create a set of links between the subjects of making management decisions and the subjects of their implementation, which will ensure the coordination of a common position and understanding in matters discussed and adopted by different institutional nature of public diplomacy subjects.

The essence of coordination activities of public diplomacy subjects as set of interconnected organizational forms of administrative relations is defined: managerial relations between subjects of public administration in the field of public diplomacy, based on subordinate and coordinate relations; coordinative interaction between the subjects of formulation of target orientations for the development of public diplomacy field, based mainly on horizontal relations for the development and implementation of

state policy for the development of public diplomacy; network communication between the subjects of making coordination decisions, based on partnership relations for the purpose of joint participation in events, projects / programs.

The methodological approach to the organization of synchronization of the purposes and actions of public diplomacy subjects which is based, unlike existing approaches, on the concept of a life cycle of communication process which allows bringing in mutual correspondence the purposes and actions of various subjects of public diplomacy in space and time exactly by phases of the life cycle, is improved.

The process of making coordination decisions by public diplomacy subjects has been developed, which differs in the construction of a process model that allows establishing the compliance of the management system to the structure of processes of making coordination decision and to organize the optimal scheme of interaction between coordination objects.

The institutional principles of establishing the Coordinating Council as a consultative and advisory body that performs the functions of general coordination of activities of public diplomacy subjects through the formation of a set of optimal links and the establishment of a certain mode of interaction of public administration subjects of public diplomacy sphere development through a single coordination center.

Strategic design has been adapted as a management technology, which differs in the developed procedure of stage-by-stage synchronization of goals and coordination of actions of public administration subjects with the development of public diplomacy sphere.

Keywords: coordination, coordination activities, state coordination mechanism, public diplomacy subjects, synchronization, strategic design, coordination council, coordination decision, interaction regulations.